

д. Верхратського, друкованих у „Записках“ та в „Збірнику філол. секції“ т. V.

Отсі хиби праці проф. Бернекера піднесли ми тому, аби звернути на них його увагу, щоби при новім видаю він старав ся їх усунути. Вони одначе не переважають добрих сторін книжки і не гублять її вартости і ми сумніваємо ся, чи багато славянських славістів спорудило-б її ліпше і об'єктивнійше.

В. Гнатюк.

Платонъ Меліоранскій — Турецкіє елементи въ языкъ „Слова о полку Игоревѣ“ (Извѣстія отд. русскаго языка академіи наукъ, 1902, II).

Молодий петербургський орієнталіст поставив собі вдячну задачу — переглянути й перевірити гадки про турецькі елементи в мові Слова о полку Ігоревім. Він робить се досить обережно й критично, і результати його перегляду зарівно інтересні як для філольога так і для історика руської культури. Не міг він вправді самостійно трактувати *alteram partem* — то значить об'яснення й виводи на ґрунті словянської і взагалі індо-європейської філології, й мусів іти тут за чужими гадками, але такої всесторонности, розумієть ся, трудно й вимагати.

Я зазначу лише результати розвідки. Категорично виводить автор з турецьких мов слова: боян (бай — багатий), быля (бойла — як титул чорноклобуцьких старшин), женчюгъ, коганъ, кощей (кошчы — слуга при обозі), орьтъма, топчакъ (привище, а властиво — рід коня — с. 286), харалугъ, чага; з арабського (через Турків) — ногата (накд — гроші, дїрґем — Тізенгаузен), салтан; шереширъ — з перського тір-і-чърхъ: великі катапульти, що стріляли великими стрілами й бомбами — автор уважає до сього дублетом „смагу въ пламянѣ розѣ“, а в словах Карна і Жля — імя того „бесурменина“, що стріляв з тих катапулт. Тільки гіпотетично зближає він: блъванъ з балабан (Мікльосіч) і балбал (Радлов), боярич з бајар, хорюговъ з монгольським оронго (коро гва), ольберів — з монг. олюбур (хорий), шельбирів з монг. шілбур (нагай). Уважає неправдоподібним вивід слів бусый з турецького, дивъ з перського.

Автор заповідає дальші досліди над турецькими елементами в руськім. Дуже будемо їм раді.

М. Г.

А. Соболевскій — Изъ исторіи русскаго языка (Журналъ Мин. Нар. Просв., 1901, IX, ст. 396 - 409).

Статя складає ся з вісьмох розділів. В першім автор говорить про неорганічне ј великоруських говорів в назвуку по словах закінчених на самозвук в роді ц. сл. Син. Псалт.: Боже мої, ѣще (= јаще); Мар. Сваиг.: і ѣбне (= јабне) і т. п. Найлучший материял того явища зна-